Ἔτος 20ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1906 — Ἀριθ. 872

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Χαιρετισμὸς τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τοὺς Ἀθλητάς.—Ὁ ὕμνος τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων. (Κωστῆ Παλαμᾶ). Αἱ γυναῖκες εἰς τοὺς ἀγῶνας —Καλλιπάτειρα (ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ Κερκυραίου ποιητοῦ Μ.).—Μία νίκη γυναικεία.—Ἡμέραι ἑορτῶν —Χωρὶς ὄνομα —Ὁ Μάρτιος (ὑπὸ δος Μαρ.Πινέλλη).—Ἰδέαι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν περὶ γυναικός. Ἡ ἐσπερὶς τῶν ἐρασιμόλπων —Κτένισμα καὶ περιδέραια (ὑπὸ δος Φανῆς).Ἐκλεκταὶ σκέψεις.—Τὸ πρόγραμμα τῶν Ἀγώνων. Ἀλληλογραφία -Συνταγή -Ἐπιφυλίς: Ὁ Ἐρημίτης καὶ ὁ Σάτυρος.

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Ἡ φύσις, ἡ νεότης καὶ τὸ κάλλος, ὅ,τι ἀνθεῖ καὶ ὅ,τι λάμπει καὶ ὅ,τι στολίζει, ἑορτάζει σήμερον μεγάλην καὶ ὡραίαν ἑορτήν. Ἕνας ναὸς ἀπέραντος, ναὸς πάλλευκος, ναὸς θρησκείας παλαιᾶς ὅσον ὁ κόσμος, ὡραίας ὅσον ἡ νεότης, αἰωνίας ὅσον τὸ κάλλος, ἀνοίγει τὰς πύλας του εἰς τὴν οἰκουμένην ὅλην, ἀδελφόνει τὴν νεότητα, ἁρμοιώνει καὶ ἰσοπεδώνει ὅ,τι ἐχώριζαν αἱ φυλαὶ καὶ τὸ γένος.

Τὸ λευκὸν μάρμαρον, λαξευμένον εἰς θρόνους, χωρισμένον εἰς ἀπεράντους κύκλους, κομμένον εἰς ταινίας, κολπωμένον εἰς κύματα, χωμένον εἰς μίαν κόγχην, ὀργιάζει εἰς ἁρμονίαν καὶ εἰς κάλλος μέσα εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀρδηττοῦ, ὑπὸ τὴν γαλανὴν στέγην τοῦ ὡραίου οὐρανοῦ μας. Ἀντίκρυ πρὸς τὴν δύσιν ὁ Παρθενὼν ὑψοῦται αἰώνιος εἰς κάλλος καὶ εἰς ἀθανασίαν μὲ τὴν ἁρμονίαν τῆς χρυσῆς κιονοστοιχίας του. Ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου ὁ ξανθὸς θεὸς τοῦ φωτὸς σκορπίζει τὰ χρυσᾶ βέλη του ἐπάνω εἰς τὰς ἀκτινοβολίας τοῦ λευκοῦ μαρμάρου, καὶ φέρει μαζὴ μὲ τὰς πνοὰς τῆς μυρισμένης αὔρας, ἡ ὁποία θωπεύει τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν χαιρετισμὸν τοῦ μεγάλου παρελθόντος πρὸς τὸ παρὸν τῆς σήμερον

Καὶ λέγει ὁ Ἀπόλλων, ὁ ξανθὸς θεὸς τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ κάλλους πρὸς τὴν νεότητα τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, τὴν ὁποίαν ἕνας κοινὸς πόθος, μία κοινὴ θρησκεία ὡραιότητος, μία ἐλπὶς εὐγενοῦς νίκης, ἔφερεν ἐδῶ ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς. Καλῶς μᾶς ἤλθετε ὦ νέοι, μὲ τὰ ὡραῖα καὶ εὐσταλῆ σώματα καὶ τοὺς χαλυβδίνους μῦς. Καλῶς ἤλθετε εἰς τὴν χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔθαλλε τὸ πρῶτον ὁ ἱερὸς κότινος, τὸ σύμβολον τῆς νίκης τῆς ἀναμάκτου, τῆς νίκης τὴν ὁποίαν χαρίζει ἡ νεότης καὶ ἡ ἀνδρεία καὶ τὸ κάλλος, τῆς νίκης, ἣν ἡ θεὰ πάσης σοφίας καὶ πάσης ἁρμονίας ἐνίκησεν. Καλῶς ἤλθετε, ὦ νέοι, εἰς τὴν πατρίδα τῶν ὡραίων ἐφήβων, οἱ ὁποῖοι τρεῖς χιλιάδες ἔτη πρὸ ἡμῶν, εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ὅπου φιλοξενεῖσθε σήμερον ἐθεμελίωναν τὴν θρησκείαν, τῆς ὁποίας ἐτάχθητε πιστοὶ καὶ ἐνθουσιώδεις ὀπαδοί. Καλῶς ἤλθετε εἰς τὴν πατρίδα τῶν θεῶν, οἱ ὁποῖοι ἐδέχθησαν εἰς τὸν Ὄλυμπόν των καὶ ἐχάρισαν τὴν ἀθανασίαν των καὶ ἔταξαν μεταξὺ τῶν ἰδικῶν των τοὺς νικητὰς τῶν εἰρηνικῶν καὶ ὡραίων ἀγώνων, τοὺς ὁποίους συνεχίζετε σήμερον.

Καλῶς ἤλθετε σεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀνεστήσατε, μαζὴ μὲ τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν ἁρμονίαν τῶν ἀσκήσεων, τὰς θρησκείας μας τὰς παλαιάς, τὰς θρησκείας μας τὰς ὡραίας καὶ δοξασμένας. Καλῶς ἤλθετε σεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐσκορπίσατε μέσα εἰς τοὺς ἐρημωμένους βωμούς μας μίαν νέαν καὶ ζωογόνον πνοὴν ἀναγεννήσεως. Καλῶς ἤλθετε, ὦ υἱοὶ βαρβάρων, σεῖς οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐδεξιώθητε διωκομένους ἀπὸ τὰ ἱερά μας καὶ οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐπαναφέρετε δοξασμένους καὶ πάλιν εἰς τὴν παλαιὰν πατρίδα μας. Καλῶς ἤλθετε, ὦ νέοι ἀκμαῖοι καὶ εὐσταλεῖς, σεῖς τὸ ὄνειρον καὶ ἡ ἐλπὶς καὶ τὸ ἔαρ τῶν λαῶν. Μαζὴ μὲ τοὺς κλάδους τοῦ ἱεροῦ κοτίνου, οἱ ὁποῖοι θὰ στεφανώσουν μετ' ὀλίγον τὰ μέτωπά σας, θὰ πλέξω μὲ τὸ ἄδολον χρυσάφι τῆς φαρέ-

τρας μου τὸν χρυσοῦν φωτοστέφανον τῆς δόξης σας. Μὲ αὐτὸν στεφανωμένοι θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὰς μακρυνὰς χώρας σας, ἀποκομίζοντες μαζὶ μὲ τὸν θρίαμβον τῆς νίκης καὶ τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον τόσους αἰῶνας τώρα χρυσώνει τὸν Παρθενῶνα καὶ χαρίζει τὴν ἀθανασίαν εἰς ὅλους τοὺς θνητοὺς τῆς γῆς.

Ο ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Ἀρχαῖον πνεῦμα ἀθάνατον, ἁγνὲ πατέρα
τοῦ ὡραίου, τοῦ μεγάλου καὶ τ' ἀληθινοῦ,
κατέβα, φανερώσου κι' ἄστραψ' ἐδῶ πέρα
'στὴ δόξα τῆς 'δικῆς σου γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ.

Στὸ δρόμο καὶ στὸ πάλαιμα καὶ στὸ λιθάρι
στῶν εὐγενῶν ἀγώνων λάμψε τὴν δρμή,
καὶ μὲ τ' ἀμάραντο στεφάνωσε κλωνάρι
καὶ σιδερένιο πλάσε κι' ἄξιο τὸ κορμί.

Κάμποι, βουνὰ καὶ πέλαγα φέγγουν μαζή σου
'σὰν ἕνας λευκοπόρφυρος μέγας ναός,
καὶ τρέχει στὸν ναὸν ἐδῶ προσκυνητής σου,
ἀρχαῖον πνεῦμα ἀθάνατον, κάθε λαός.

Κωστῆς Παλαμᾶς

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

Παρῆλθε πλέον ὁ καιρός, καθ' ὃν ἐπιστεύετο ὅτι οἱ ἄνδρες ἦσαν ἡ δύναμις καὶ αἱ γυναῖκες ἡ ἀδυναμία, ὅ,τι ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν ἐνυπῆρχεν ὅλη ἡ ποίησις καὶ ὅλη ἡ χάρις.

Σήμερον αἱ γυναῖκες κατῆλθον ἀπὸ τὸν θρόνον αὐτὸν τῆς ἀδυναμίας, ὁ ὁποῖος ἐκλονίζετο ὑπὸ τὰ ἀσταθῆ βήματά των καὶ τὸν ὁποῖον ἡ ποίησις τῶν αἰώνων ἐστύλισε μὲ ἄνθη. Σήμερον ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἀλήθεια ἀπεκάλυψαν εἰς αὐτάς, ὅτι δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι αἱ ἀσθενεῖς καὶ αἱ ἀδύνατοι, διότι ἡ ἀδυναμία των αὐτὴ ἐπιφέρει τὴν ἐξάντλησιν καὶ τὸν ἐκφυλισμὸν τῶν γενεῶν, τὴν κατάπτωσιν καὶ τὴν ὀπισθοδρόμησιν αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ αἱ γυναῖκες διὰ τοῦτο κατῆλθον εἰς τὰς παλαίστρας καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ τὰς ἀσκήσεις τῶν μυῶν καὶ ἀπὸ τὰς παιδιὰς τῶν κορυνῶν καὶ τῶν ἁλτήρων τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἐνόμιζαν,ὅτι ταῖς εἶχεν ἀρνηθῆ ἡ φύσις.

Ἀπὸ τῆς μικρᾶς των ἡλικίας, βρέφη ἀκόμη καὶ νήπια μαζὶ μὲ τὰ πρῶτα παίγνια καὶ μὲ τὰς πρώτας τοῦ πνεύματός των ἀφυπνίσεις γυμνάζονται εἰς τὴν σφαῖραν. καὶ εἰς τὸ πήδημα καὶ εἰς τὰς ἁρμονικὰς τῶν σωμάτων κάμψεις καὶ εἰς τὸ ἅλμα καὶ εἰς τὸν δίσκον. Τὰ γυναικεῖα σώματα μορφώνονται δι' αὐτὸ εὐσταλῆ, ἀκμαῖα καὶ ἰσχυρὰ διὰ τὸ ἐπίπονον τῆς μητρότητος ἔργον καὶ ὑγιᾶ διὰ τὰ πολλαπλᾶ καθήκοντα τὰ ὁποῖα προορίζονται νὰ ἀνακλάβουν.

Αἱ γενεαὶ τῶν ἐφήβων, οἱ ὁποῖοι διεκδικοῦν σήμερον εἰς τὸ Στάδιον τὸν κότινον τοῦ Ὀλυμπιονίκου ἐκυοφορήθησαν ἀπὸ μητέρας ἰσχυράς, ἀπὸ σώματα γυμνασμένα καὶ ἔντονα, καὶ ἀνεπτύχθησαν μέσα εἰς περιβάλλον ὄχι μαρασμοῦ καὶ ἐξαντλήσεως, ἀλλὰ ὑγιείας καὶ νεότητος καὶ ἀκμῆς.

Καὶ δὲν κατέρχονται μὲν Ἑλληνίδες εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Σταδίου σήμερον, ἀλλὰ θὰ παρευρεθοῦν εἰς αὐτοὺς διὰ νὰ θαυμάσουν καὶ νὰ ἐπευφημήσουν καὶ νὰ χειροκροτήσουν τοὺς νικητὰς καὶ νὰ στολίσουν μὲ τὴν ἀβρότητα καὶ τὸ κάλλος καὶ τὴν χάριν των τὴν ὡραίαν ἑορτήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπεκλείοντο ἐπὶ ἀπειλῇ αὐστηρᾶς τιμωρίας αἱ γυναῖκες τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Δικαιολογία εἰς τὸν ἀποκλεισμὸν αὐτὸν φέρεται ἡ παρουσία τῶν ἀθλητῶν, οἱ ὁποῖοι κατήρχοντο εἰς τὰ διάφορα ἀγωνίσματα ἐντελῶς γυμνοί, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ προσέβαλε πολὺ τὴν γυναικείαν σεμνότητα. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ παράδοσις, καθ' ἣν τῆς ἀπαγορεύσεως αὐτῆς ἦσαν ἐξηρημέναι αἱ παρθένοι τῆς Ἠλείας καταντᾷ σχεδὸν ἀπίστευτος. Ἄλλως τε οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ δημοσίαν ζωήν των παρίσταντο πάντοτε χωρισμένοι ἀπὸ τὰς γυναῖκάς των, δὲν ἠσθάνοντο φυσικὰ τὴν ἔλλειψίν των ἀπὸ τὴν Πανελλήνιον αὐτὴν ἑορτήν, διὰ τὴν ὁποίαν ἀποκλειστικώτερον ἐνδιεφέροντο οἱ ἄνδρες.

Ἐν τούτοις εἰς τοὺς ἱππικοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν ἁρματοδρομίαν ἐλάμβαναν μέρος καὶ αἱ γυναῖκες, ὄχι ὡς Ἀμαζόνες, ἀλλ' ὡς τροφεῖς καὶ ἰδιοκτήτριαι εὐγενῶν ἵππων. Πρώτη δὲ λαβοῦσα μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Ὀλυμπίας καὶ νικήσασα ἦτο ἡ πλουσία Σπαρτιᾶτις Κυνίσκα, θυγάτηρ τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγησιλάου, κατὰ τὸν Παυσανίαν, ὁ ὁποῖος λέγει: *Ἐγένετο δὲ Ἀρχιδάμῳ καὶ θυγάτηρ, ὄνομα Κυνίσκα, φιλοτιμότατα δὲ εἰς τὸν ἀγῶνα ἔσχε τὸν Ὀλυμπικόν, καὶ πρώτη τε ἱπποτρόφησε γυναικῶν καὶ νίκην ἀνείλετο Ὀλυμπικὴν πρώτη.*

Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀγησίλαος παρεκίνησε τὴν ἀδελφήν του νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς ἱππικοὺς ἀγῶνας, διὰ νὰ μετριάσῃ τὴν προτίμησιν τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τὴν ἁρματοδρομίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεδίδοντο ὑπὲρ ὅλας τὰς ἄλλας ἀσκήσεις. Ὅταν δὲ τὸ πρῶτον ἡ Κυνίσκα ἐκέρδισε βραβεῖον, ὁ Ἀγησίλαος εἶπε πρὸς τοὺς συμπολίτας του. Βλέπετε ὅτι διὰ νὰ νικήσῃ τις εἰς τὸ ἅρμα δὲν ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι ἀνδρεῖος, ἀλλὰ πλούσιος μόνον καὶ γενναῖος, ὥστε νὰ δαπανᾷ ἀφειδῶς διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν ἵππων καὶ δι' ἀμοιβὴν καλῶν ἱπποκόμων. Βλέπετε ὅτι καὶ γυναῖκες ἀδύνατοι, μὴ λαμβάνουσαι οὐδὲν μέρος εἰς τὴν γύμνασιν τῶν ἵππων των γίνονται νικηταὶ καὶ τῶν ἀνδρῶν ἀκόμη.

Καὶ δὲν ἀναφέρει μὲν ὁ Πλούταρχος, ἐὰν ἡ νίκη τῆς Κυνίσκας ἐμείωσε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν συμπολιτῶν της διὰ τὰς ἁρματοδρομίας, γνωστὸν ὅμως εἶναι ὅτι τὸ παράδειγμά της ἠκολούθησαν πολλαὶ γυναῖκες καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, αἱ ὁποῖαι συχνὰ ἐνίκων καὶ συχνὰ ἐλάμβαναν τὸν ἐκ κοτίνου στεφανον. Ἀλλὰ μεταξὺ ὅλων τῶν νικητριῶν ἡ Κυνίσκα ὡς πρώτη ἐτιμήθη εἰς τὴν Σπάρτην δι' *Ἥρφου*, εἰς δὲ τὴν Ὀλυμπίαν τὸ ἄγαλμά της ὑψώθη εἰς θέσιν ἐπιφανῆ μεταξὺ ἄλλων νικητῶν καὶ χαλκοῖ ἵπποι ἐστήθησαν εἰς τιμὴν τῶν νικητῶν ἵππων της *(καὶ ἵπποι Κυνίσκας χαλκοῖ, σημεῖα Ὀλυμπικῆς νίκης· οὗτοι μέγεθος μὲν ἀναδέουσιν ἵππων, ἱστήκασι δὲ ἐν τῷ προνάῳ, τοῖς ἐπιοῦσιν ἐν δεξιᾷ. Παυσ.).*

Φαίνεται ἐν τούτοις ὅτι ἡ τοιαύτη συμμετοχὴ εἰς τοὺς ἀγῶνας δὲν ἤρκει εἰς τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι τόσον ἐπεθύμουν νὰ παρίστανται εἰς αὐτούς, ὥστε μεθ' ὅλην τὴν αὐστηρὰν τιμωρίαν, ἡ ὁποία τὰς ἀνέμενε, μερικαὶ παρίσταντο εἰς τοὺς ἀγῶνας μετημφιεσμέναι εἰς ἄνδρας, ἄλλη διὰ νὰ θαυμάσῃ υἱὸν ἢ ἀδελφὸν καὶ ἄλλη φίλον. Ὡραῖα δὲ ἀπαντᾷ ἡ ἐκ Ρόδου Καλλιπάτειρα εἰς τοὺς ἀνακαλύψαντας ὅτι ἦτο γυνὴ Ἑλανοδίκας, λέγουσα ὅτι ὡς μητέρα καὶ σύζυγος Ὀλυμπιονικῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρακάθηται ἐκεῖ μὲ τοὺς ἄνδρας.

Ἡ ἀπάντησις τῆς ἡρωϊκῆς γυναικὸς τῆς Ρόδου ἐνέπνευσε τὸ κάτωθι ποίημα εἰς τὸν γνωστὸν Κερκυραῖον ποιητὴν Μ. . . τὸ ὁποῖον δημοσιεύομεν.

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ

«Ἀρχόντισσα Ροδίτισσα πῶς μπῆκες;
Γυναῖκες διώχνει μὰ συνήθεια ἀρχαία
Ἐδῶθε». «Ἔχω ἕνα ἀνίψι, τὸν Εὐκλέα,
Τρία ἀδέρφια, γυιό, πατέρα Ὀλυμπιονῖκες·
Νὰ μὲ ἀφήσετε πρέπει, Ἑλλανοδίκες,
Καὶ ἐγὼ νὰ καμαρώσω μὲς τὰ ὡραῖα
Κορμιά, ποῦ γιὰ τὸ ἀγρίλι τοῦ Ἡρακλέα
Παλαίβουν, θιαμαστὲς ψυχὲς ἀντρικές,
Μὲ τὲς ἄλλες γυναῖκες δὲν εἶμαι ὅμοια·
Στὸν αἰῶνα τὸ σόϊ μου θὰ φαντάζῃ
Μὲ τῆς ἀντριᾶς τὰ ἀμάραντα προνόμια.
Μὲ μάλαμα γραμμένος τὸ δοξάζει
Σὲ ἀστραφτερὸ κατεβατὸ μαρμάρου
Ὕμνος χρυσὸς τοῦ ἀθανάτου Πινδάρου».

[ποίημα τοῦ γνωστοῦ Κερκυραίου ποιητοῦ **Μ.**]

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΝΙΚΗ

Καὶ δὲν θὰ κατέλθουν μὲν αἱ Ἑλληνίδες εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Σταδίου, ἀλλ' οὔτε θὰ τύχουν τῆς τιμῆς νὰ στεφανωθοῦν μὲ τὸν κότινον τῆς ἱερᾶς Ἄλτεως. Νικοῦν ὅμως εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Τέχνης καὶ τοῦ Ὡραίου, κατορθώσασαι αὐταὶ μόναι νὰ διοργανώσουν καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν, ἡ ὁποία θὰ προκλέσῃ τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν. Ἐὰν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι δύο μόνον ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων Ἑλληνίδων ζωγράφων μας, αἱ δεσποινίδες Φλωρὰ καὶ Λασκαρίδου ἀνέλαβον τὸ γιγάντειον αὐτὸ ἔργον καὶ ὅτι ἑκατὸν περίπου πίνακες τῶν δύο ζωγράφων θὰ πληρώσουν τὰς αἰθούσας τοῦ Παρνασσοῦ,τότε ἐννοεῖται ὁ θρίαμβος τῶν Ἑλληνίδων κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς. Καὶ θὰ παρελάσῃ πρὸ τῶν ἐπισκεπτῶν μία ἄνθησις ὡραίων τοπίων καὶ ὡραίων ἀνθέων, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἡ δεσποινὶς Σοφία Λασκαρίδου εἰξεύρει νὰ ἀντιγράφῃ, σκορπίζουσα ἄπλετον εἰς αὐτὰ τὸ ὡραῖον καὶ διαυγὲς φῶς τοῦ Ἑλληνικοῦ ὁρίζοντος.

Ἡ Ἀττικὴ μὲ ὅ,τι ἔχει γραφικὸν καὶ ὡραῖον, καὶ ἔπειτα αἱ νῆσοί μας, αἱ ὁποῖαι πλέουν ὡς νύμφαι μέσα εἰς τὴν γαλανὴν θάλασσαν τοῦ Αἰγαίου καὶ ἡ Εὔβοια καὶ ὁ Πόρος μὲ τὸν μικρὸν Βόσπορον, καὶ τὸ Αἰτωλικὸν καὶ τὸ Μεσολόγγι μὲ τὰς φημισμένας εἰς τὸν κόσμον ὅλον καλλονάς του, ἐνέπνευσαν τὸν χρωστῆρα τῆς ἐμπνευσμένης καλλιτέχνιδος, ἧς ἡ αὔθουσα θὰ ἀποτελέσῃ ἀληθινὸν πανηγῦρι τῶν ματιῶν, τελείαν συγκέντρωσιν εἰς μικρὸν ὅλων τῶν ὡραιοτήτων τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως. Μεταξὺ τῶν μεγάλων της πινάκων ἡ δεσποινὶς Λασκαρίδου ἐκθέτει καὶ μίαν σεληνοφώτιστον νύκτα, μίαν *νυκτερινὴν φαντασίαν*, ἡ ὁποία ἔχει ὡς τίτλον motivo ἀπὸ τὴν Mondochein sonate τοῦ Beethowen.

Ἡ δεσποινὶς Θάλεια Φλωρὰ ἐξ ἄλλου μᾶς φέρει ἀπὸ τὴν μαγευτικὴν φύσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως πολλὰ καὶ ὡραῖα τοπία· μᾶς φέρει ὁλόκληρον τὴν ἄποψιν τοῦ Βυζαντίου ἐκ Χαλκηδόνος, μᾶς φέρει μίαν πρωΐαν καὶ μίαν ἑσπέραν καλοκαιρινήν, μᾶς φέρει συνθέσεις παρμένας ἀπὸ τὴν πολυκύμαντον ζωὴν τῶν ναυτῶν, μᾶς φέρει προσωπογραφίας ὡραίας, αἱ ὁποῖαι φέρουν τὴν σφραγῖδα τῆς εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ μεγάλης πρωτοτυπίας καὶ δυνάμεως τῆς καλλιτέχνιδος. Ἡ δούλη καὶ ἡ ἐλευθέρα Ἑλλὰς ἀδελφωμέναι εἰς ὅ,τι ἔχουν ὡραῖον καὶ γραφικὸν θὰ παρατάξουν εἰς τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν τὰ κάλλη καὶ τὰς γοητείας των·εἰς τρόπον ὥστε χάρις εἰς τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ εἰς τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως καὶ εἰς τὴν ἐργατικότητα τῶν δύο Ἑλληνίδων ζωγράφων ἡ ματαιωθεῖσα καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις γίνεται μικροτέρα ἴσως παρὰ ἐὰν ἐλάμβανον μέρος εἰς αὐτὴν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ζωγράφοι, ὅμως πολὺ πρωτότυπος καὶ πολὺ χαρακτηριστικὴ καὶ πολὺ ἐνδιαφέρουσα καὶ ἰδίως πολὺ ἐπιτυχής, διότι καὶ αἱ δύο ἐκθέτριαι εἶναι ἰσόπαλοι εἰς ἴδιον ἑκάστη εἶδος, καὶ αἱ δύο ἔχουν cachet ἰδικόν των καὶ αἱ δύο ἐκθέτουν ἀληθινὰ ἀριστουργήματα.

ΗΜΕΡΑΙ ΕΟΡΤΩΝ

Ἡ παρελθοῦσα Τρίτη ἦτο ἂν ὄχι ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν Ἀγώνων, βεβαίως ὅμως ἕνας ὡραῖος πρόλογος αὐτῶν. Ἡ ἄφιξις τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας, ἡ πανηγυρικὴ ὑποδοχὴ αὐτῶν, ἡ διακόσμησις τῆς πόλεως, ἡ ἑσπερινὴ φωτοχυσία, ὁμοίαν τῆς ὁποίας οὐδέποτε εἴχομεν ἰδεῖ εἰς Ἀθήνας, ἡ πληθὺς τῶν ξένων, οἱ ὁποῖοι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα κατέκλυζαν τὴν πόλιν μας, ὅλα μαζὶ ἀπετέλεσαν μίαν ἡμέραν πλουσίαν εἰς συγκινήσεις καὶ ὡραίας ἐντυπώσεις ἀπὸ τὰς πλέον ἀλησμονήτους.

Τὴν Τρίτην ἐπηκολούθησε συνέχεια ἡμερῶν ἑορτασίμων μὲ τὴν καθημερινὴν ἄφιξιν ἀθλητῶν καὶ ξένων, μὲ τὰς ἐπισήμους ὑποδοχάς, αἱ ὁποῖαι γίνονται εἰς αὐτούς, μὲ τὰς πυρετώδεις προετοιμασίας ὅλων, μὲ τὰς ἀπογευματινὰς καὶ βραδεινὰς ἑορτάς, μὲ τὰ ἐπίσημα γεύματα, μὲ μίαν κίνησιν καὶ μίαν ζωήν, τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσαν νὰ μᾶς ζηλεύσουν καὶ καὶ αἱ μᾶλλον ζωηραὶ καὶ διασκεδαστικαὶ πόλεις τοῦ κόσμου.

Σπανίως αἱ Ἀθῆναι ἔζησαν ζωὴν περισσότερον καὶ ποικίλην εἰς κίνησιν καὶ ἑορτὰς ὅσον τὰς ἡμέρας αὐτάς.

Ἕλληνες ἀπὸ τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Κρήτην καὶ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Κύπρον καὶ ἀπὸ κάθε τοῦ κόσμου γωνίαν, ἔχουν συγκεντρωθῆ εἰς Ἀθήνας. Ἐξ ἄλλου

πλῆθος ξένων κάθε λαοῦ καὶ κάθε ἐθνικότητος, τύποι ποικίλοι μορφῶν καὶ ἐνδυμάτων, ἓν μωσαϊκὸν ὡραῖον τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους, πρὸ τοῦ ὁποίου Ἀθηναῖοι καὶ Ἀθηναῖοι χανόμεθα, εὑρισκόμεθα ξένοι, ἀρχίζοντες νὰ μὴ ἀναγνωριζώμεθα οὔτε μεταξύ μας.

Ὅπωσδήποτε ὅλαι καὶ ὅλοι εἴμεθα εὐτυχεῖς καὶ εὐχαριστημένοι διὰ τὴν νέαν αὐτὴν ἐθνικὴν ζωήν, ἡ ὁποία κυκλοφορεῖ εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς ἀρτηρίας καὶ ὡς ξεναγοὶ ὀφείλομεν νὰ καταβάλλομεν κάθε προσπάθειαν, ὅπως οἱ ξένοι μας ἀποκομίσουν φεύγοντες ὡραίας καὶ προσφιλεῖς ἀναμνήσεις.

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Ἀλέκος ἐξύπνησε πολὺ ἀργά, τοῦ ἐφάνη δὲ παράδοξον πῶς ἕως τὴν ὥραν ἐκείνην δὲν εἶχε ῥθάσει τὸ γράμμα, τὸ ὁποῖον ἡ Ἑλένη τοῦ εἶχε προαναγγείλει μὲ τὸ τηλεγράφημά της.

Μεθ' ὅλα δὲ τὰ παράδοξα καὶ τὰ ἀπροσδόκητα τῆς προηγουμένης ἡμέρας ὁ Ἀλέκος εἶχεν ἀνακτήσει τὴν εὐθυμίαν του καὶ μὲ αἴσθημα περιεργείας μᾶλλον παρὰ στενοχωρίας ἀνέμενεν εἰδήσεις νεωτέρας τῆς γυναικός του. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὸν ἀπησχόλει ἡ intrigue του μὲ τὴν ἄγνωστον κυρίαν τῆς περασμένης βραδειᾶς, ἡ ὁποία ἦτο ἰδιότροπος, πνευματώδης, χαριτωμένη, καὶ ἡ ὁποία τὸν εἶχε κάμει νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν περασμένην του ζωὴν εἰς τὸ Παρίσι ὡς σπουδαστοῦ.

«Πᾶμε νὰ χαζέψωμεν εἰς τὰ Boulevards» τοῦ εἶχεν εἰπεῖ, ὅταν ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖόν των. Διὰ μίαν Παρισινὴν ἀληθινὴν δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα πλέον εὐχάριστον ἀπὸ τὸ τριγύρισμα αὐτό, τὸ χωρὶς σκοπὸν καὶ πρόγραμμα, εἰς τοὺς μεγάλους δρόμους καὶ ἀνὰ τὰ μεγάλα καφενεῖα, τὰ ὁποῖα πλέουν εἰς ποταμοὺς ἠλεκτρικοῦ. Ἔπειτα εἶχαν ὑπάγει εἰς τὸ θέατρον τοῦ Palais Royal, θέατρον εἰς τὸ ὁποῖον περισσότερον γελᾷ κανείς, μᾶλλον διὰ τὰς βιασμένες ἐξυπνάδες καὶ τὸ κουτὸν πνεῦμα, παρὰ διὰ πραγματικὴν εὐφυΐαν. Ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγαν καὶ ἐδείπνησαν εἰς τὸ Caffè Italien καὶ ἦτο δύω μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὅταν ἐγύρισαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ κατώφλιον ἡ κυρία τὸν ἐχαιρέτισε μὲ μεγάλην σοβαρότητα, τὸν εὐχαρίστησε διότι ἐπέρασε μίαν τόσον εὐχαριστην βραδειὰν καὶ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καιρὸν νὰ ἀπαντήσῃ, ἔτρεξεν εἰς τὸν ascenseur, ἐκλείσθη μέσα καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ διαμέρισμά της.

Ὁ Ἀλέκος ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν. Τόσην ὥραν εἶχε μείνει μὲ τὴν κυρίαν αὐτήν, τόσα χρήματα εἶχεν ἐξοδεύσει τὸ βράδυ ἐκεῖνο καὶ δὲν ἤλπιζε βέβαια ὅτι τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσει τόσον εὔκολα καὶ εὐχάριστα, θὰ ἐτελείωνε τόσον ἀπότομα. Ἐσκέφθη νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ δωματίου της, ἀλλὰ δὲν εἶξευρε κἂν τὸ ὄνομά της, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν διεύθυνσίν της ἀπὸ τὸν ἕνα καὶ μόνον ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος ἀγρυπνοῦσε τὴν ὥραν ἐκείνην.

Ἀνέβαλε λοιπὸν διὰ τὴν ἐπαύριον τὴν συνέχισιν τοῦ ἐπεισοδίου αὐτοῦ καί, ὅταν ἐξύπνησε τὸ πρωΐ, τὸ πνεῦμά του ἐπανῆλθε μετ' ἐπιμονῆς εἰς τὴν παράδοξον ἐκείνην γυναῖκα, ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην μετέβαλεν ὕφος καὶ ἡ ὁποία τὸν εἶχε τόσον σκανδαλίσει. Ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Σόνια ἤρχοντο εἰς δευτέραν ἐντελῶς γραμμὴν εἰς τὰς σκέψεις του, ἡ μία διὰ νὰ τοῦ ἐνθυμίζῃ τὴν δυσάρεστον θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἐξέθετεν, ἡ ἄλλη διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς ἕνα πάθος, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο ἀσθενέστερον, ἀφότου ἡ σύζυγός του ἔπαυσε νὰ θεωρῆται ἐμπόδιον εἰς τὴν ἱκανοποίησιν αὐτοῦ.

Εἶχεν ἐνδυθῆ καὶ ἔπερνε τὸν καφφέ του, ὅταν ὁ ὑπηρέτης ἐκτύπησε τὴν θύραν του. Τῷ ἔφερε μέσα εἰς ἕνα μικρὸν δίσκον ἕνα ὀγκώδη φάκελλον. Ἦτο τὸ ἀναμενόμενον γράμμα τῆς Ἑλένης. Ὁ Ἀλέκος τὸ ἤνοιξε μὲ νευρικότητα, ἐμέτρησε τὰ μικρὰ φύλλα τὸ χαρτί, τὰ ὁποῖα ἦσαν πυκνογραμμένα καὶ ἔφεραν ἀριθμοὺς εἰς κάθε σελίδα καὶ μὲ ἕνα στεναγμὸν ἐγκαρτερήσεως ἤρχισε νὰ διαβάζῃ.

Τὸ γράμμα ἤρχετο ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ Saint Cloud καὶ ἤρχιζεν ὡς ἑξῆς: Ἀγαπητέ μου Ἀλέκο.

«Φαίνεται ὅτι ὁ θεὸς δὲν ἐγκαταλείπει τοὺς δυστυχεῖς. Ὑποθέτω μάλιστα, ὅτι δὲν θὰ θέλῃ νὰ ὑπάρχουν δυστυχεῖς ἄνθρωποι, ἀλλ' ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα μόνοι μας οἱ δημιουργοὶ τῆς κακῆς μας τύχης. Ἀπὸ χθὲς ὅπου ἔφυγα κάμνω τὰς σκέψεις αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ἄλλως τε ἐτριγύριζαν ἀπὸ πολὺν καιρὸν προτήτερα εἰς τὸ μικρὸ μυαλό μου, ὅπως ἐσυνείθιζες νὰ τὸ χαρακτηρίζῃς.

«Ἀλλ' ἐπανέρχομαι εἰς τὸν καλὸν Θεόν. Ἀφ' ὅτου χθὲς τὸ μεσημέρι εἰς μίαν στιγμὴν ἀπογνώσεως ἔφυγα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον, χωρὶς νὰ ξέρω καὶ ἐγὼ οὔτε ποῦ ἐπήγαινα, οὔτε τί θὰ ἔκαμνα, ὅσους ἀνθρώπους ἀπήντησα ἦσαν ὅλοι καλοί. Ἀφίνω ὅτι εἰς τὸ τέλος μοῦ παρουσιάσθη ὡς ἀληθινὸς ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, μία ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους, παλαιὰ καὶ ἀγαπημένη διδασκάλισσά μου εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Τήνου, ὅπου ὡς εἰξεύρεις, εἶχα κάμει τὰς σπουδάς μου. Πλησίον εἰς τὴν καλὴν αὐτὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζα εἰς τὸ σχολεῖον μητέρα, εὑρίσκομαι καὶ θὰ μένω μέχρις ὅτου κανονίσωμεν τὰς ὑποθέσεις μας.

«Ἀλλ' ὅ τι περισσότερον θὰ σὲ ἐνδιαφέρει εἶνε ὅτι ἤδρα τὴν Σόνια, ὅτι ὡμιλήσαμεν μαζί, ὅτι εἶνε ἡ πλέον θαυμασία γυναῖκα τοῦ κόσμου καὶ ὅτι δὲν μοῦ ἀπεποιήθη τὴν συνδρομήν της, τῆς ὁποίας τόσην ἔχω ἀνάγκην τὴν στιγμὴν ταύτην.»

Ὁ Ἀλέκος ἐδιάβασε τὴν παράγραφον αὐτὴν καὶ δευτέραν φοράν, ἀδυνατῶν νὰ πιστεύσῃ ὅ,τι ἔβλεπε. Ἔπειτα ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσίν του.

«Λοιπὸν ἡ Σόνια καὶ ἐγὼ ἐμείναμεν σύμφωνοι κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν ἰδέαν μου τοῦ διαζυγίου. Ὅλας τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματά μου τῶν τελευταίων αὐτῶν μηνῶν ἐκείνη μοῦ συνώψιζε καὶ μοῦ τὰς διετύπωσε μὲ λίγα λόγια, σὰν νὰ ἤμην ἐγὼ ἡ ἰδία. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν παραδέχεται καὶ δὲν θὰ παραδεχθῇ ποτὲ εἶναι νὰ γίνῃ γυναῖκά σου. Ἐν τούτοις ἐλπίζω ὅτι μὲ τὸν καιρὸν καὶ ὅταν πεισθῇ νὰ σὲ ἴδῃ, θὰ ἀλλάξῃ γνώμην. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ πρῶτον κακόν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς συνέπειαν ὅλα τὰ ἄλλα, ὁ γάμος μας δηλαδή, πρέπει νὰ διαλυθῇ. Σὲ παρακαλῶ, Ἀλέκο, νὰ μὴ νομίσῃς ὅτι θυσιάζομαι, ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι θέλω καὶ ἐγὼ νὰ ζήσω εὐτυχισμένη, ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ περάσω ὅλην τὴν μακρὰν ζωήν, ἡ ὁποία μένει ἐμπρός μου χωρὶς ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην καὶ εἰλικρινῆ ἀφοσίωσιν. Σκέψου ὅτι εἶμαι μόλις εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι ἔχω ἰδεῖ καλὰ μέσα εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὴν ψυχήν σου καὶ ὅτι δὲν μοῦ μένει καμμία ἐλπίς, νὰ ἴδω τὴν ζωήν μας διαφορετικὴν ἀπὸ ὅ τι ἦτο ἕως τώρα. Δὲν παραπονοῦμαι, οὔτε σὲ μέμφομαι. Δὲν εἶσαι βεβαίως οὔτε ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ τελευταῖος ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὸν γάμον ὡς μέσον οἰκονομικῆς ἀποκαταστάσεως καὶ τὴν γυναῖκα ὡς σκεῦος, τὸ ὁποῖον καταστρίβουν μὲ σκληρότητα, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην νὰ αἰσθάνωνται τύψιν συνειδήσεως.

Ἐὰν δὲν ἐγνώριζα τὴν Σόνια, ἐὰν κοντά της δὲν ἐσυνείθιζα καὶ ἐγὼ νὰ σκέπτωμαι ὅπως αὐτή, ἐὰν δὲν ἤρχιζα νὰ διαβάζω ὅλους τοὺς συγγραφεῖς τῆς πατρίδος της, ἴσως θὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ ζῶ κλαίουσα τὴν μοῖράν μου, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀντιτασσομένη εἰς αὐτήν. Ὡς πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἐπίστευα ὅτι ἡ γυναῖκα ζῇ ἀπὸ τὰ ψυχία μόνον τῆς εὐτυχίας, τὰ ὁποῖα πίπτουν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ ἀνδρός. Σήμερον δὲν τὸ πιστεύω πλέον. Σήμερον αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ἐγώ, ὅτι μὲ τὴν νεότητά μου, μὲ τὴν καρδιά μου καὶ μὲ τὸν πλοῦτον μου ἠμπορῶ νὰ ζήσω ἂν ὄχι εὐτυχισμένη, τοὐλάχιστον χωρὶς νὰ βασανίζωμαι.

Κάτι, τὸ ὁποῖον μοῦ εἶπεν ἡ Σόνια μὲ ἐνίσχυσεν ἐντελῶς εἰς τὴν ἀπόφασίν μου. Θέλεις λοιπόν, μοῦ εἶπεν, νὰ εὑρεθῶ ἐγὼ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν θέσιν σου;

Εἶναι λοιπὸν τόσον τρομερὰ ἡ θέσις μου, ὥστε νὰ τρομάζῃ ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐν τούτοις ἴσως σὲ ἀγαπᾷ, καὶ τὴν ὁποίαν ἂν καὶ εἶχες προδώσει καὶ ἐγκαταλείψει, ὅμως τὴν ἀγαπᾷς».

Ὁ Ἀλέκος ἐσταμάτισεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό.

Ἠσθάνετο ὅλον τὸ αἷμά του νὰ ἀναβαίνῃ εἰς τὴν κεφαλήν του. Ὑπῆρξε λοιπὸν τόσον ἀπαίσιος, ὥστε νὰ τὸν ἀποφεύγῃ ὡς μεγάλο κακόν, ὄχι μόνον ἡ γυναῖκά του, ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλλη, ἡ ὁποία τόσον τὸν εἶχεν ἀγαπήσει, ὥστε νὰ θυσιάσῃ ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε χάριν του; Καὶ σήμερον ὅπου ἔμεινεν ἔρημος καὶ πτωχὴ εἰς τὸν κόσμον, ἐπροτιμοῦσε κάθε ἀθλιότητα, παρὰ νὰ ζήσῃ μαζί του;

Ο ΜΑΡΤΙΟΣ

Ὁ Μάρτιος, τὸν ὁποῖον ὠνόμασεν οὕτω ὁ θεμελιωτὴς τῆς Ρώμης Ρωμύλος, πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Ἄρεως, τοῦ λεγομένου πατρός του, ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ὄχι εὐνοϊκὸς μήν. Οὐδέποτε ἐνυμφεύοντο κατὰ Μάρτιον. Τὸν παρίστανον ἄνδρα ἀρειμάνιον, μελαγχρoινόν, μὲ ὄψιν ἀγρίαν, ὡπλισμένον, φέροντα κράνος. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ θεὸς τοῦ πολέμου Ἄρης ἢ λατινιστὶ Martis.

Οἱ σημερινοὶ λαοὶ δὲν ἔχουν πλέον τὰς αὐτὰς περὶ Μαρτίου ἰδέας, ὅσον ἀφορᾷ τὸ αἴσιον ἢ μή, ἀλλὰ παντοῦ τὸν ὀνομάζουν ἰδιότροπον· καὶ πράγματι εἶνε τοιοῦτος. Ἐξαιρετικῶς ὅμως ἐφέτος εἶχεν ἔλθει, ἔχων ὅλως διόλου πολεμικὰς διαθέσεις· καὶ ὡς κονίστραν τῶν πολεμικῶν του ἐπιθέσεων καὶ μαχῶν ἐξέλεξε φαίνεται τὸ Μόναχον.

Τὰς δύο τρεῖς πρώτας ἡμέρας ἐφάνη κάπως μειδιῶν· ἔπειτα ἤρχισε μὲ σφοδροὺς ἀνέμους, ὡς πολεμικοὺς παιᾶνας, μὲ ψῦχος δριμύ, μὲ βροχάς, νὰ σημαίνῃ τὴν παρουσίαν του, μέχρις ὅτου κατέληξεν εἰς τὰ χιόνια. Εἰς τὴν 20ὴν του ἡμέραν τὸ χιόνι ὑψώθη εἰς πενῆντα ἑκατοστόμετρα, καὶ ἀπὸ τότε μέχρι τῆς τελευταίας του ἡμέρας δὲν ἤλλαξε διάθεσιν. Ἂν ἐπὶ ὥρας τινὰς ἄφινε τὸν ἥλιον νὰ φανῇ, ἤρχιζε πάλιν τὸ ἔργον, ἀνανεώνων τὸ λευκὸν ἄπαλὸν κάλυμμα μ' ὅλον ὅτι τοῦ καταστρέφει ἀρκετὴν ἐργασίαν ὁ ἥλιος, ἅμα θριαμβεύσῃ.

Τὰ καϋμένα τὰ πουλάκια! Εἰς τὰς πρώτας τῶν μειδιαμάτων στιγμάς του μὲ πόσην χαρὰν ἐπήδησαν ἀπὸ τὸν ἕνα ξηρὸν κλάδον εἰς τὸν ἄλλον! πῶς ἠκόνιζαν τὸ ῥάμφος των, μὲ πόσην ζέσιν καὶ δραστηριότητα ἐσκάλιζαν τὴν γῆν καὶ ἔψαλαν. Ἤλπιζαν ὅτι ἀπηλλάχθησαν ἀπὸ τὴν ἐρήμωσιν τοῦ χειμῶνος· καὶ πῶς ὁ ἰδιότροπος Μάρτιος διέψευσε τὰς ἐλπίδας των! Τώρα τρέχουν πάλιν ἀπὸ ἐξώστου εἰς ἐξώστην, ἀπὸ παραθύρου εἰς παράθυρον, ἐπαιτοῦντα, ἐξαιτούμενα τὸ ἔλεος, τὸν οἶκτον τῶν ἀνθρώπων. Πόσης κακοδιαθεσίας καὶ μελαγχολίας πρόξενος ἔγεινε, μὲ τὴν δυνηκῆ πολεμικήν του ἐφετεινὴν διάθεσιν, ὁ ἀρειμάνιος Μάρτιος! Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἔδωκεν ἐργασίαν εἰς πολλοὺς ἀπόρους. Πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῆς χιόνος ἡ δημαρχία ἐχρησιμοποίησε πλῆθος ἀνθρώπων· ἀλλὰ καὶ τὰ δωρήματά του ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν χάριν: στηθοκατάρροι, βραχνάδα, καὶ ἡ μὴ ἀπουσιάζουσα κανένα χειμῶνα ἰνφλουέντσα ἐθριάμβευσεν. Ἐβοήθησε τέλος πολὺ τὸν σοβαρὸν γέροντα χειμῶνα εἰς τὴν ἔξοδόν του πρὸς παράτασιν τῆς δυναστείας του, ἀλλὰ μάταιοι ὅλοι οἱ κόποι.

Τὸ θαλερὸν παιδίον, τὸ χαρωπὸν ἔαρ ἔφθασεν. Οἱ προκάτοχοί του ἔκαμαν τὸ καθῆκον των, καὶ αὐτὸ ἀρχίζει τὸ ἰδικόν του. Θὰ θερμάνῃ ὁ θαλπερὸς ἥλιος τὴν γῆν, καὶ θὰ περιβληθοῦν τὰ δένδρα τὴν φαιδρὰν στολήν των, καὶ θὰ ᾄσουν τὰ πουλάκια εὔθυμα εἰς τοὺς στολισμένους των κλώνους καὶ θὰ ἀνθίσῃ ἡ πασχαλιὰ καὶ ἡ ροδῆ, καὶ θὰ ἀναπέμψουν ὅλα μαζῆ, φυτὰ καὶ ἄνθη, τὴν εὐώδη πνοήν των ὡς ὕμνον εὐχαριστίας πρὸς τὰ ὕψη, τὰ ἄφθαστα.

Μόνον τὰ ξηραμένα ἀπὸ πολλὰς δεκάδας χειμώνων σώματα καὶ πρόσωπα δὲν ἀνθοῦν πλέον, καὶ δὲν ἔχουν ἐαρινὰ χρώματα. Ἀλλ' ἂν καὶ αὐτὰ ἔκρυπταν ψυχὴν ἐπίσης εὐώδη τὸ ἀρωμά της δὲν ἐξατμίζεται ποτέ. Ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν μεταδίδεται. Καὶ ὅταν αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν πλέον, ἐκεῖνο ζῇ πρὸς τιμήν των.

Μόναχον **Μαρία Πενέλλη**

ΙΔΕΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Αἱ γυναῖκες ἔχουσι κοινόν τι ἀτύχημα μὲ τοὺς βασιλεῖς: ἐκεῖνο τοῦ νὰ μὴ ἔχ υν διόλου φίλους.

Chamfort

Εἶνε ἐν τούτοις ἕνα μικρὸν ζῶον αὐτὴ ἡ γυναῖκα· ἕνα χαριτωμένο μικρὸ γατάκι. Κρῖμα νὰ ἔχῃ τόσους ὄνυχας.

Μαριδώ.

Τί ἀναμένει τίς ἀπὸ τὴν γυναῖκα εἰς τὴν συναναστροφήν; Τίποτε. Εἰς τὴν ἐρημίαν; Τὸ πᾶν!

Michelet.

Ὁ ἔρως τῆς γυναικὸς ὅταν φθάσῃ μέχρι ὁρίου τινός, ἀνάπτει καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ τὸν σβύσουν.

Edmond About

Ἡ καλλονὴ τῶν γυναικῶν εἶνε ἡ ζωή των.

Paul Marguerite

Ὁ ἀνὴρ θαυμάζει, ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ.

Μίλτων

Τὰ ἤθη ἀπαιτοῦν ὅπως ὁ σύζυγος μὴ γνωρίζῃ ἀπολύτως τὸν χαρακτῆρα τῆς γυναικός του, πρὸ τοῦ γάμου, ἵνα τὴν ἐπομένην ἔχῃ μίαν ἔκπληξιν.

Octave Feuillet

Ἐνῶ τὸ πᾶν σμικρύνεται, σεῖς ὦ γυναῖκες, μένετε πάντοτε μεγάλαι.

Victor Hugo

Ὁ γέλως εἰς τὰς γυναῖκας, εἶνε συχνὰ ἡ αἰδὼς τῶν δακρύων.

Ed. Pailleron

Αἱ ἐνδιαφέρουσαι καὶ πλήρεις πνεύματος ὁμιλίαι μιᾶς σώφρονος γυναικὸς εἶναι αἱ μόναι, αἵτινες δύνανται νὰ μορφώσουν ἕνα ἄνδρα, παρὰ ὅλη ἡ σχολαστικὴ φιλοσοφία τῶν βιβλίων.

J. J. Rousseau

Εἰς τὴν κατὰ μόνας συνέντευξιν, ἡ γυναῖκα ὁμιλεῖ ὑψηλοφώνως πρὸς τὸν ἄνδρα, ὅστις τῆς εἶνε ἀδιάφορος. Χαμηλὰ πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον πλησιάζει ν' ἀγαπήσῃ καὶ μένει σιωπηλὴ πλησίον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ.

Paul Masson

Τὸ νὰ γράψῃ τις διὰ γυναῖκα, εἶνε ὡς νὰ γυμνώνῃ τοὺς ὤμους του. Ἴσως ὅμως εἶνε ολιγώτερον ἄσεμνον ἀπὸ τοῦ νὰ γυμνώνει τὴν καρδιάν του.

Mme **Achermann**

Φανὴ Μιαούλη

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΣΑΤΥΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Τὸ ἔθιμον τῶν αὐγῶν τοῦ Πάσχα, τὸ ὁποῖον χρονολογεῖται ἀπὸ πολὺ μακρυνὴν ἐποχήν, καὶ πολιτισμὸν πρωτογενῆ, διατηρεῖται ἀκόμη καὶ σήμερον εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανικοὺς λαούς. Ἡ μακρὰ αὕτη παράδοσις ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τὸ πνεῦμα τῆς διατηρήσεως τῶν ἀρχαίων ἐθίμων ἀνὰ τὰς κοινωνίας, δεικνύει ἀκόμη ὅτι πολλὰ πράγματα δύνανται νὰ συμβιβασθοῦν, τὰ ὁποῖα φαίνονται ἀσυμβίβαστα.

Ἐνθυμοῦμαι, ἀκριβῶς, μίαν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν ἤκουσα νὰ διηγοῦνται ἄλλοτε, καὶ τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς διηγηθῶ ὡς πασχαλινὴν ἱστορίαν.

Ἕνας ἐρημίτης ἐπέρασε τὴν παραμονὴν τοῦ Πάσχα προσευχόμενος. Ἐνῷ ἀκόμη ἦτο σκότος, κατελήφθη ἀπὸ στενοχωρίαν καὶ ἀνησυχίαν, ἀκούων μακρὰν εἰς τὸ δάσος τὸ μιαούρισμα τῶν ἀγρίων γάτων, καὶ τὰς φωνὰς τῶν τσακαλιῶν καὶ ἤρχισε ν' ἀμφιβάλλῃ ἂν τὸ μέγα μυστήριον θὰ ἐγίνετο. Ἀλλ' ὅταν εἶδε νὰ φανῇ ἡ ἡμέρα, ἡ χαρὰ ἦλθεν εἰς τὴν καρδιά του· ἐννόησε ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς Ἀνέστη καὶ ἐφώναξε :

— Ὁ Ἰησοῦς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν τάφον ! ἡ ἀγάπη ἐνίκησε τὸν θάνατον. Ἀλληλούϊα ! Σηκώνεται ἀκτινοβόλος, ἀπὸ τοὺς πρόποδας

Η ΕΣΠΕΡΙΣ ΤΩΝ ΕΡΑΣΙΜΟΛΠΩΝ

Ὅτι οἱ ἐρασιμολποι μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐὰν δὲν ἐγνωρίζαμεν τὸ ἔργον τοῦ κ. Παχτίκου, θὰ τὸ ἐννοούσαμεν ἀπὸ τὸν ὑπερκαθαρεύοντα τοῦ καλοῦ ὁμίλου τίτλον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκτυποῦσε καλλίτερα εἰς τὸ αὐτί, ἂν ἀπεφάσιζε νὰ μετονομασθῇ εἰς ὅμιλον τραγουδιστῶν.

Διότι καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι, καὶ εἰς αὐτό, εἰς τὴν συλλογὴν δηλαδὴ ὡραίων τραγουδιῶν καὶ τὴν μουσικὴν κατάταξιν αὐτῶν παρὰ τοῦ κ. Παχτίκου ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία τοῦ Ὁμίλου.

Ὁ Ὅμιλος ἀποτελεῖται ἀπὸ νεάνιδας καὶ νέους, οἱ ὁποῖοι ἐπισκέπτονται τὴν πόλιν μας διὰ δευτέραν φορὰν καὶ οἱ ὁποῖοι ἔψαλαν προχθὲς καὶ μερικὰ χορικὰ ἀρχαίων τραγωδιῶν εἰς μουσικὴν τοῦ κ. Παχτίκου, ἐντελῶς διάφορον τῆς μουσικῆς τοῦ κ. Σακελλαρίδου, τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀρχαίων Δραμάτων, ἡ ὁποία ὁμοιάζει πολὺ τὴν Βυζαντινὴν Ἐκκλησιαστικὴν μουσικήν.

Αἱ νεανίδες, αἱ ὁποῖαι ἔψαλαν ἦσαν λαμπρὰ προετοιμασμέναι, ἐὰν δὲ εἰς τὸ μεταξὺ ὑπῆρχαν καὶ χορικὰ ἀνδρῶν καὶ τὸ πρόγραμμα θὰ ἐποίκιλε καὶ ἡ ἐντύπωσις θὰ ἦτο καλλιτέρα. Ὅπως δήποτε τὸ β'. μέρος μὲ τὰ τραγουδάκια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Θρᾴκης, τῆς Ἠπείρου καὶ Ἀλβανίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐσκόρπισαν μεγάλην ζωηρότητα εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ ὁποία ἐνθουσιάσθη καὶ ἐχειροκρότησε μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν. Ἀπόδειξις ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἀνεπτυγμένον δὲν συγκινεῖται μὲ μουσικὴν νεκρὰν πλέον, ἡ ὁποία ζητεῖ νὰ ἀναζήσῃ, ὅπως δὲν συγκινεῖται καὶ μὲ γλῶσσαν καὶ λέξεις, τὰς ὁποίας θαυμάζει, χωρὶς νὰ τὰς αἰσθάνεται καὶ νὰ τὰς ἐννοῇ.

Ὁ βαθύφωνος κ. Καταζὰς εἰς ὅσας μονῳδίας ἔψαλε εἶχεν ἐπιτυχίαν μοναδικήν, διότι καὶ φωνὴν ὡραίαν, ἰσχυρὰν καὶ εὔκολον ἔχει καὶ πολὺ καλὰ γυμνασμένος εἶναι. Ἐν γένει ἡ ἑσπερὶς ἔφερε καθαρῶς Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα, χάρις εἰς τὸν

τοῦ λόφου, ἡ χάρις καὶ τὸ φῶς ἐξαπλοῦνται εἰς τὸν κόσμον. Ἡ κτίσις ὅλη ἀναγεννᾶται. Ἀλληλούϊα !

Καὶ ὁ ἐρημίτης ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ σπήλαιόν του διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πλησίον ἐκκλησούλαν, νὰ πανηγυρίσῃ τὴν ἁγίαν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὸ δάσος, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλήν. Ἐπροχωροῦσε μὲ κόπον, εἰς ἕνα μικρὸν μονοπάτι, ἀνάμεσα εἰς τ' ἀγκάθια, τὰ ὁποῖα ἐξέσχιζαν τὸ φόρεμά του, ὅταν αἴφνης, πηδῶν ἀπὸ μίαν λόχμην ἕνα νέον παιδάκι τοῦ ἐμπόδισε τὸν δρόμον. Τὰ μπουκλωτά μαλλιά του ἔκρυπταν τὰ δύο μικρὰ κέρατα τοῦ μετώπου του καὶ τὰ τραγίσια πόδια του ἐκρύπτοντο μέσα εἰς τὰ χόρτα.

Ὁ ἐρημίτης εἶδεν ἀμέσως μὲ ποῖον εἶχε νὰ κάμῃ, καὶ ἐσήκωσε τὸ χέρι διὰ νὰ κάμῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ἀλλ' ὁ σάτυρος τοῦ τὸ ἐκράτησε καὶ τὸν ἠμπόδισε νὰ τελειώσῃ τὸ παντοδύναμον σημεῖον.

— Καλὲ ἐρημίτα, τοῦ εἶπε, μὴν μὲ ἐξορκίζῃς· ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε δι' ἐμέ, ὅπως δι' ἐσέ, ἡμέρα ἑορτῆς. Ἐὰν θέλῃς, θὰ βαδίσωμεν μαζῆ, θὰ ἴδῃς ὅτι δὲν εἶμαι κακός.

Ὁ ἐρημίτης ἐνθυμήθη ὅτι ὁ ἅγιος Ἱερώνυμος εἶχε διὰ συντρόφους εἰς τὴν ἔρημον, σατύρους καὶ κενταύρους, οἱ ὁποῖοι ὡμολόγησαν πίστιν εἰς τὴν ἀλήθειαν. Εἶπε λοιπὸν εἰς τὸν σάτυρον :

— Σάτυρε, πρὸς δόξαν τοῦ θεοῦ, εἰπέ : «Χριστὸς Ἀνέστη».

— Ἀνέστη, ἀπεκρίθη ὁ σάτυρος καὶ δι' αὐτὸ μὲ βλέπεις τόσον

κ. Παχτίκον, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ μᾶς ἐπαρουσίασε διὰ τῆς Μαρασλείου περισυνῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου του ἕνα θησαυρὸν ἄρτιον εἰς τραγούδια ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν, τονισμένα εἰς τὴν μουσικήν, εἰς τὴν ὁποίαν ψάλλονται εἰς κάθε τόπον, ζωντανεύει, οὕτως εἰπεῖν, τὸ ἔργον του διὰ τοῦ Ὁμίλου του.

ΚΤΕΝΙΣΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΑ

Διὰ τὸ βράδυ ὅπως καὶ τὴν ἡμέραν δὲν ὑπάρχει εἰδικὸν κτένισμα τῆς μόδας· ἑκάστη εἶνε ἐλευθέρα νὰ κτενίζεται ἀναλόγως τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ πρῤῥώπου της. Ἐν τούτοις τὰ μικρὰ σγουρωμένα chignons συνδυάζονται ἁρμονικώτατα μὲ τὰ φορέματα Empire, ἐνῷ τὰ πρὸς τὰ ἐπάνω ἀνασηκωμένα μαλλιὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου, κατὰ τρόπον Λουδοβίκου IV ἁρμόζουν περισσότερον μὲ τὰ σχήματα τῆς μόδας τὰ δανειζόμενα ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἡ σειρὰ τῶν κοσμημάτων διὰ τῶν ὁποίων ἀνασηκώνουν τὰ μαλλιὰ ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ κτενίσματος, ἀλλὰ τὰ ἀντικείμενα μένουν τὰ αὐτά. Ῥήγματα μετάλλου καὶ μαργαριτάρια καλύπτουν τὰ πτερὰ τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν πεταλούδων, πεταλούδων μὲ παραδόξους ἀποχρώσεις αἵτινες ἐμπήγονται εἰς τὰ ξανθὰ ἢ μαῦρα μαλλιά.

Παρατηροῦνται πολὺ οἱ φιόγκοι, σκεπασμένοι ἀπὸ ψήγματα μετάλλου καὶ σπινθηροβολοῦντες μέσα εἰς τὰ φῶτα.

Σχηματίζουν ἐπίσης φιόγκους ἀπὸ κορδέλλες κεντημένες, ἐπὶ μιᾶς οὐσίας μόνον, μὲ δύο ἢ τρεῖς σειρὲς χάνδρες.

Τὰ βάδα «tournées» ἀπὸ φλοῦδα χρυσῆ ἢ ἀσημένια τῶν ὁποίων τὰ πέταλα περικυκλώνονται ἀπὸ ἀστράπτοντα ψήγματα μετάλλου καὶ τὰ ὁποῖα ἐμπηγμένα εἰς τὰ μαλλιά, ἀποτελοῦν ἕνα ὡραῖον θέαμα. Εἰς μερικὰ ὅμως πρόσωπα ἁρμόζουν περισσότερον αἱ aigrettes ἐξερχόμεναι ἀπὸ ἕνα chou ἀπὸ τοῦλι, κεντημένον μὲ χάνδρες.

Εἰς τὰ μαλλιά, ὅπως καὶ εἰς τὰ φορέματα, ὀλίγα ἄνθη εἰς γιρλάντες. Ἀντιθέτως εἰς τὰ corsages ἄνθη ὀγκώδη : τριαντάφυλλα, νυμφαίας ἢ καὶ δέσμες ἀπὸ διάφορα ἄνθη : ἐδῶ βιολέττες τῆς Πάρμας, ἢ γαρύφαλλα χρωματιζόμενα μὲ ὅλην τὴν κλίμακα τῶν ῥόδων. Ἀλλαχοῦ μικροκαμωμένα ἀνθάκια, μισοκρυμμένα εἰς ἕνα σύννεφον ἀπὸ τοῦλι. Ὑπάρχουν δι' ὅλας τὰς ἡλικίας καὶ δι' ὅλα τὰ γοῦστα.

Συνειθίζονται πολὺ τὰ «colliers de chiens». Δὲν λέγω ὅμως περὶ περιδεραίων ἀπὸ μαργαριτάρια, τὰ ὁποῖα εἶνε πολύτιμα κοσμήματα καὶ δὲν εὑρίσκουν δυστυχῶς ὅλαι αἱ κυρίαι εἰς τὰ δῶρα των.

Μεταξὺ τῶν κομψῶν αὐτῶν περιδεραίων τοῦ συρμοῦ, καὶ εὐπροσίτου τιμῆς, πρέπει νὰ ὀνομάσωμεν τὰ ἀπὸ ἀνοικτὸν κόκκινον κοράλλι, στοιχίζοντα 50 - 67 φρ. Τὰ ἀπὸ ἀνοικτὸν ῥοζ κοράλλιον φθάνουν μέχρι 350—400 φρ. καὶ τότε δὲν δυνάμεθα νὰ τὰ ἀριθμήσωμεν εἰς τὴν σειρὰν τῶν κοσμημάτων τῆς fantaisie. Πολὺ ὡραῖα εἶνε τὰ ἀπὸ χάνδρας bleu-turquoise περιδέραια, τοποθετημένα εἰς πολλὰς σειρὰς καὶ ὑποβασταζόμενα ἀπὸ barrettes, ἐξ ἐπιχρύσου μετάλλου, σχεδὸν ἀοράτου, στοιχίζοντα δὲ 60—80 φρ. Εἰς νεωτερισμὸς πράγματι γοητευτικὸς εἶνε τὸ ἀπὸ κρυστάλλινες χάνδρες περιδέραιον αἵτινες λαμβάνουν χρώματα τῆς ἴριδος καὶ συμφωνοῦν μὲ ὅλα τὰ χρώματα τῶν φορεμάτων.

Ἐὰν ὅμως εἶσθε λογικωτέρα καὶ θέλετε ν' ἀποκτήσητε μίαν τοιούτου εἴδους μόδαν, δύνασθε νὰ εὕρετε «cols» ἀπὸ χάνδρες ἀστραπτούσας, κατεσκευασμένας διὰ νὰ φέρωνται τὴν ἡμέραν καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ποικίλλει ἀπὸ 16—25 φρ. Κατασκευάζονται δὲ τοιαῦται καὶ χρωματισταί.

Τὰ ἴδια «cols» γίνονται καὶ ἀπὸ χάνδρες θαμπὲς ἢ μὴ ἐνίοτε ἀναμεμιγμένες καὶ μὲ κρυστάλλινες. Ὅταν θέλουν νὰ τὰς φέρουν καὶ μὲ ἐνδυμασίαν τοῦ περιπάτου, καλὸν εἶνε νὰ τεθῇ πρὸς τὰ ἄνω μία σειρὰ ἀπὸ ἄσπρες χάνδρες διὰ ν' ἀποτελῇ ἕνα ὡραῖον συνδυασμὸν μὲ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου.

Τὰ ἀπὸ γαγάτην θαμπὸν ἢ ἀστράπτοντα περιδέραια, εἰς

χαρούμενον.

Ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των ὁ ἕνας πλησίον τοῦ ἄλλου. Ὁ ἐρημίτης ἐσκέπτετο :

— Δὲν εἶνε διόλου διάβολος, ἀφοῦ ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν. Ἔκαμα καλὰ νὰ μὴν τὸν λυπήσω.

— Ἦλθα πρὸς σέ, πάτερ μου, εἶπεν ὁ σάτυρος, διότι φαίνεσαι ἀρκετὰ καλὸς ἄνθρωπος μὲ τὴν μακρὰν αὐτὴν λευκὴν γενειάδα σου. Νομίζω ὅτι οἱ ἐρημῖται εἶνε γέροι σάτυροι. Ὅταν θὰ γηράσω θὰ εἶμαι ὅμοιός σου.

Χριστὸς ἀνέστη, εἶπεν ὁ ἐρημίτης.

Ἀνέστη, εἶπεν ὁ σάτυρος.

Συνομιλοῦντες οὕτω ἀνέβησαν τὸν λόφον, ὅπου ἦτο μία ἐκκλησοῦλα, ἀφιερωμένη εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἦτο μικρὰ καὶ κακοκτισμένη. Ὁ ἅγιος τὴν εἶχε κτίσει μὲ τὰ ἴδια χέρια του ἀπὸ τὰ ἐρείπια ἑνὸς ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης. Μέσα ἡ ἁγία τράπεζα ἦτο κακόσχημος καὶ κενή.

— Ἂς γονατίσωμεν, εἶπεν ὁ ἐρημίτης, καὶ ἂς ψάλλωμεν ἀλληλούϊα, διότι ὁ Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ σύ, ὂν σκοτεινόν, μεῖνε γονατισμένος, ἐνῷ θὰ ἐκτελέσω τὸ μυστήριον.

Ἀλλ' ὁ σάτυρος ἐπλησίασε τὸν ἐρημίτην, τοῦ ἐχάϊδεψε τὴν γενειάδα καὶ εἶπεν :

Καλὲ γέρον, εἶσαι σοφώτερος ἀπὸ ἐμὲ καὶ βλέπεις τὸ ἀόρατον. Ἀλλὰ γνωρίζω καλλίτερα ἀπὸ σὲ τὰ δάση σου καὶ τὰς πηγάς σου. Θὰ φέρω εἰς τὸν Θεὸν πρασινάδες καὶ ἄνθη, ἀφοῦ ὅλα εἶνε ἤδη ἀνθισμένα. Περίμενέ με, γέρον.

Μὲ τρία πηδήματα αἰγός, ὁ σάτυρος εὑρέθη εἰς τὸ δάσος καὶ ὅταν ἐπανῆλθεν, ὁ ἐρημίτης ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε νὰ περιπατῇ ὁλόκληρος θάμνος λευκακανθῶν. Ὁ σάτυρος ἐχάνετο κάτω ἀπὸ τὸ εὐωδιάζον φορτίον του. Ἐκρέμασε γυρλάντες ἀπὸ ἄνθη ὁλόγυρα εἰς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, καὶ τὴν ἐσκέπασε μὲ μενεξέδες καὶ μὲ ῥόδα· ἔπειτα εἶπε σοβαρά.

— Τὰ ἄνθη αὐτὰ ἀφιεροῦνται εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος τοὺς δίδει τὴν ὕπαρξιν.

Καὶ ἐνῷ ὁ ἐρημίτης ἔκαμνε τὴν Θείαν λειτουργίαν, ὁ τραγοπόδαρος μὲ τὸ μέτωπον σκυμένον ἕως εἰς τὴν γῆν ἐλάτρευε τὸν ἥλιον καὶ ἔλεγε :

Ἡ γῆ εἶνε ἕνα μεγάλο αὐγό, τὸ ὁποῖον γονιμοποιεῖς, ἥλιε. ἥλιε ἱερέ !

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ ἐρημίτης καὶ ὁ σάτυρος ἔζησαν μαζῆ. Ὁ ἐρημίτης δὲν ἠδυνήθη ποτέ, παρὰ τὰς προσπαθείας του, νὰ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ εἰς τὸν μισάνθρωπον τὰ ἄρρητα μυστήρια. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπὸ τὰς φροντίδας τοῦ σατύρου ἡ ἐκκλησία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἦτο πάντοτε στολισμένη μὲ ἄνθη ὁ ἅγιος ἱερεὺς ἔλεγε :

— Ὁ σάτυρος εἶνε ὕμνος τοῦ Θεοῦ.

Καὶ δι' αὐτὸ τοῦ ἔδωκε τὸ ἅγιον βάπτισμα.

(Anatole France).

χάνδρας διαφόρου μεγέθους τρεῖς ἢ καὶ περισσότεραι σειραὶ ἁρμόζουν εἰς τὰς μέσης ἡλικίας γυναῖκας, αἵτινες μένουν πιστὰι εἰς τὰς μαύρας ἐνδυμασίας.

Ἐν τέλει πολλαὶ νεαραὶ κυρίαι καὶ δεσποινίδες προτιμοῦν, ἀπὸ γοῦστο ἢ ἀπὸ οἰκονομίαν ἀντὶ τῶν χανδρῶν τοῦ συρμοῦ ἕνα ἁπλούστατον collier ἀπὸ τοῦλι, καταλῆγον εἰς ἕνα chou πυκνὸν καὶ ἐλαφρόν, χωνόμενον ἀνάμεσα εἰς τὰ σγουρωμένα μαλλιὰ τοῦ λαιμοῦ. Αὐτὸ δὲν εἶνε ὁ ὀλιγώτερον ὡραῖος στολισμός εἶνε ὅμως βεβαίως ὁ ὀλιγώτερα στοιχίζων.

Ρ.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Κυριακή. 9 Ἀπριλίου. Πανηγυρικὴ ἔναρξις τῶν Ἀγώνων εἰς τὸ Στάδιον. Παρέλασις γυμναστικῶν ὁμάδων: Δανική, Γερμανική, Γαλλική, Νορβηγική, Σουηδική, καὶ δύω Ἑλληνικαί.

Δευτέρα. 8 1/2 π. μ. Ἀγῶνες σκοποβολῆς εἰς Καλλιθέαν. Ὁπλομαχητικῆς εἰς τὸ Ζάππειον καὶ τὸ Κεντρικὸν Γυμναστήριον καὶ Lawn-Tennis εἰς τὸ οἰκεῖον γυγαστήριον. Ὥρα 9. Lawn-Tennis εἰς τὸ Ποδηλατοδρόμιον Νέου Φαλήρου. 3. μ. μ. ἀγῶνες ποδηλατικοὶ καὶ Lawn-Tennis.

Τρίτη. 8 1/2 π. μ. Λεμβοδρομίαι καὶ ἀγῶνες κολυμβητικῆς. Ἀπόγευμα συνέχεια τῶν πρωϊνῶν.

Τετάρτη. 8 1/2 π. μ. Συνέχεια ἀγώνων ὁπλομαχίας, σκοποβολῆς καὶ Φοὺτ-Μπώλ. 9 1/2 Ἐλευθέρα δισκοβολία εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Ἐθν. Γυμναστικοῦ Συλλόγου. Ἀπόγευμα: 3 μ. μ. Ἀγῶνες εἰς τὸ Στάδιον.

Πέμπτη. 8 1/2 π. μ. Ἐξακολούθησις ὁπλομαχητικῶν ἀγώνων, σκοπευτικῶν καὶ Φοὺτ-Μπώλ, Λεμβοδρομίαι, ἀγῶνες κολυμβήσεως καὶ κατάδύσεως.
Ἀπόγευμα 3. μ. μ. Τέλος ἀγώνων Φοὺτ-Μπώλ. Συνέχεια σκοπευτικῶν καὶ ὁπλομαχητικῶν.

Παρασκευή: Πρωΐα, ὁπλομαχητικοὶ καὶ σκοπευτικοί. Ἀπόγευμα 3 μ. μ. Ἀγῶνες εἰς τὸ Στάδιον.

Σάββατον: Πρωΐ καὶ ἀπόγευμα: Ὁπλομαχητικοὶ καὶ σκοπευτικοὶ ἀγῶνες καὶ τέλος αὐτῶν.

Κυριακή. 11 π. μ. Ναυτικὴ ἐπίδειξις Σουηδικῆς ὁμάδος.

Δευτέρα. Ἀπόγευμα. 3 μ. μ. Ἀγῶνες εἰς τὸ Στάδιον.

Τρίτη. Ἀπόγευμα: 3 μ. μ. Ἀγῶνες εἰς τὸ Στάδιον. Μαραθώνιος δρόμος πεζῶν. Μαραθώνιος δρόμος ποδηλάτων.

Τετάρτη ἀπόγευμα. 5 μ. μ. Γυμναστικὴ ἐπίδειξις σχολείων.
Ἀνακήρυξις ***νικητῶν***. Λῆξις τῶν Ἀγώνων.
Οἱ ἀγῶνες θὰ διαρκέσουν ἐν ὅλῳ ἕνδεκα ἡμέρας ἐκ τῶν ὁποίων ἓξ εἰς τὸ Στάδιον: Ἤτοι ***Κυριακὴν*** 9 Ἀπρ. ***Τετάρτην***, 12 Ἀπριλ. ***Παρασκευήν***, 14 Ἀπριλ. ***Δευτέραν*** 17 Ἀπρ. ***Τρίτην***, 18 Ἀπρ. καὶ Τετάρτην 19 Ἀπρ. Οἱ ἀγῶνες εἰς τὸ Στάδιον θὰ ἀρχίζουν πάντοτε τὴν 3ην μ. μ.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ἀγγυνάρες μουσακᾶ.—Ἀφοῦ καθαρίσετε τίς ἀγγυνάρες σας καὶ τὴς τρίψετε μὲ λεμόνι καὶ ἁλάτι, τὰς βράζετε μέσα εἰς ἀρκετὸν νερὸν εἰς τὸ ὁποῖον στήβετε ὀλίγον λεμόνι, ὅταν θὰ ῥίξετε τὴς ἀγγινάρες πρέπει νὰ βράζῃ τὸ νερό, ἀφοῦ βράσουν ἀρκετὰ τὴς στραγγίζετε, τὶς βάζετε εἰς μίαν πετσέταν νὰ στεγνώσουν καὶ τὰς τηγανίζετε ἔπειτα. Προηγουμένως ἔχετε ἑτοιμάσει κιμὰ ἀπὸ βιδέλον ἢ ἀρνὶ τὸν ὁποῖον ἀφοῦ καβουρδίσετε βράζετε μὲ ὀλίγον κρασὶ ἄσπρο, ἔπειτα βάζετε εἰς μίαν καραβάναν μίαν σειρὰν κυμᾶ μίαν σειρὰν ἀγγινάρες, καὶ ἐξακολουθεῖτε τὸ ἴδιον, ἕως νὰ τοποθετήσετε ὅλον τὸ ὑλικόν· ἔπειτα βάζετε τὸ βούτυρον ὅπου ἐπερίσσευσε ὅτανἐτηγανίσατε τὴς ἀγγινάρες, ὀλίγον νερὸν καὶ τὰς ἀφίνετε νὰ βράσουν, ὅτανε εἶνε ἕτοιμαι τὰς σερβίρετε καὶ ἀπὸ ἐπάνω τὰς σκεπάζετε μὲ σάλτσα ἀπὸ αὐγολέμονο, ἡ ὁποία κατασκευάζεται ὡς ἑξῆς: Κτυποῦμεν 2—3 αὐγὰ ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ φαγητοῦ, ἔπειτα λυόνομεν εἰς ὀλίγον νερὸν δύο κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ φαρίναν τῆς τεργέστης καὶ τὴν ῥίπτομεν εἰς τ' αὐγὰ προσθέτομεν καὶ τὸ ζουμὶ ἑνὸς λεμονιοῦ καὶ τὸ δένομεν εἰς τὴν φωτιὰν ἕως νὰ γίνῃ κρέμα ἀραιά, μὲ τὴν σάλτσαν αὐτὴν σκεπάζομεν τὸ φαγητόν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν καὶ Οἰκοκυρικὴν σχολήν, ὁδὸς Πανεπιστημίου, ἀρ. 26 ἔφθασαν αἱ νέαι παραγγελίαι καπέλλων καὶ εἰδῶν τοῦ τμήματος τῆς πιλοποιΐας διὰ τὴν ἐαρινὴν καὶ θερινὴν περίοδον. Εἰς τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν καλλαισθησίαν τῶν καπέλλων τοῦ τμήματος τούτου, τοῦ ἀνακαινισθέντος παρὰ τῆς διακρινομένης διὰ τὸ γοῦστο τῆς πιλοποιοῦ κ. Λεούση, προστίθεται ἡ ἄμεσος ἐκτέλεσις πάσης πραγγελίας καὶ αἱ ἐξαιρετικῶς εὐθηναὶ τιμαί. Αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παραγγελίαι πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν καὶ μὲ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τῶν κυριῶν. Ἡ ἀποστολὴ καπέλλων εἰς τὰς ἐπαρχίας γίνεται παρὰ τοῦ τμήματος.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΠΕΡΙΓΓΕΡ

Διὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῶν ἀγώνων, εἰς ἀνάμνησιν τῶν ὁποίων πολλαὶ καὶ πολλοὶ ἐπισκέπται τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἐπιθυμοῦν νὰ κάμουν τὰς φωτογραφίας των, συνιστῶμεν τὸ φωτογραφεῖον Μπέριγγερ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀπέναντι τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας. Ὁ κ. Μπέριγγερ πλὴν τῆς καλλιτεχνικῆς τελειότητος τῶν φωτογραφιῶν του, διακρίνεται καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν καὶ ἀβρότητά του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς λογικὰς τιμάς του.

ΣΚΕΥΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ DORIGNY PÈRE

Ἰατροῦ τῆς σχολῆς τῶν Παρισίων. Ἀρχιάτρου τῆς Α.Μ. τοῦ Σουλτάνου Ταξιάρχου τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ παρασίμου τοῦ Μετζιτιὲ

Ἡ ὑγιεινὴ τοῦ στόματος ὤφειλε νὰ εἶναι μέλημα δινεκὲς πάντων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ διατηρήσωσι τὴν ὑγείαν των καὶ ν' ἀπολαύωσι τῶν πλεονεκτημάτων κανονικῆς φυσιογνωμίας. Μία καλὴ ὀδοντοστοιχεία δὲν εἶναι πράγματι ὁ μᾶλλον εὐχάριστος καλλωπισμὸς τοῦ προσώπου. Ὅταν αἱ ὀδοντοστοιχεῖαι εἶναι εἰς κακὴν κατάστασιν ἡ ἀπόπνοια εἶναι μεμολυσμένη ἡ ὁμιλία ἐλαττωματική, ἡ μάσησις, ἡ πρώτη αὔτη λειτουργεία τῆς πέψεως ἐκτελεῖται κακῶς κλπ.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἰατροὶ ἀνεγνώρισαν ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν ἀσθενειῶν τῶν πεπτικῶν ὀργάνων οὐδεμίαν ἄλλην ἔχουσιν αἰτίαν παρὰ τὸ ἐλάττωμα ἢ τὴν ἔλλειψιν τῶν ὀδόντων.

Ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν Ἰατρικὸν Χρόνον (Medical Times) τῆς 27 Ἰουλίου 1873: «Διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ προφυλαχθῶσιν ἐκ τῶν καταστροφῶν, ἃς ἡ ἡλικία καὶ αἱ νόσοι ἐπιφέρουσιν εἰς τὴν ἀκεραιότητα τοῦ στόματος, ὅτι οὐδεὶς ἔχει πλείονα πεῖραν καὶ κῦρος παρὰ ὁ Δωρ Dorigny Οὗτος πρῶτος ἐχάραξε σοβαροὺς κανόνας ὑγιεινῆς, συμφώνως δὲ πρὸς τὰς ἐνδείξεις φυλλαδίου αὐτοῦ περὶ τῆς ὑγιεινῆς τοῦ στόματος (Dertu Paris 1863). Οἱ ἡμέτεροι χημικοὶ ἐργοστασιάρχαι ψηκτρῶν συνθέτουσι σήμερον τὰ προϊόντα, ἅτινα εἶναι προωρισμένα διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ στόματος.

Ὁ κ. Ι. ΚΑΝΤΖΟΥΚ προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τὰ ἐξῆς προϊόντα, συμφώνως πρὸς τὰς συνταγὰς τῶν συγγραφέων των:

Ὕδωρ καὶ κόνις πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὀδόντων, τὰ ὁποῖα διατηροῦσι τοὺς ὀδόντας, χωρὶς νὰ καταστρέψωσι τὸ σμάλτον αὐτῶν, ἐνισχύουσι τὰ οὖλα καὶ καθιστῶσιν καθαρωτέραν τὴν ἀπόπνοιαν.

Σταγόνες πραϋντικαί: δύο ἢ τρεῖς σταγόνες ἐκ τῆς σκευασίας ταύτης ἐπὶ μικροῦ τεμαχίου βάμβακος εἰσαγόμεναι ἐν τὸς τοῦ ὀδόντος πραΰνουσιν ἀμέσως τοὺς ζωηροτέρους πόνους.

Αἱ ψῆκτραι δι' ὀδόντας τοῦ Δόκτορος Dorigny, αἱ συνιστάμεναι σήμερον ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ὅλου τοῦ κόσμου, κατεσκευάσθησαν ἰδιαιτέρως δι' ἡμᾶς εἰς τὸ καλλίτερον ἐργοστάσιον τοῦ Λονδίνου;

Ι. ΚΑΝΤΖΟΥΚ

μόνος παρασκευαστὴς ἐξουσιοδοτημένος παρὰ τοῦ Δόκτορος Dorigny Père.

Τιμὴ ἑκάστου κυτίου ὀρ. 2.50

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ